

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 650/2015-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. februára 2016 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Ľubomíra Dobríka o návrhu na obnovu konania [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Holičom, advokátska kancelária, Lužická 7, Bratislava, vo veci vedenej na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. IV. ÚS 283/2011 takto

r o z h o d o l :

1. Obnovu konania vo veci [REDACTED] [REDACTED] vedenej na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. IV. ÚS 283/2011 p o v o ľ u j e .

2. Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 283/2011 zo 7. júla 2011 zrušuje a vec vracia Ústavnému súde Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Kancelária Ústavného súdu Slovenskej republiky je p o v i n n á uhradiť [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], trovy konania v sume 355,72 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiatdva centov) na účet advokáta JUDr. Jozefa Holiča, advokátska kancelária, Lužická 7, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 650/2015-11 z 15. decembra 2015 prijal na ďalšie konanie návrh na obnovu konania [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľka“), vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 283/2011, v ktorom ústavný súd rozhodol uznesením zo 7. júla 2011 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z predloženého návrhu na obnovu konania a jeho príloh vyplýva, že ústavný súd o sťažnosti navrhovateľky vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 283/2011 rozhodol napadnutým uznesením, ktorým jej sťažnosť odmietol. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 37 C 86/2007 z 28. októbra 2009 z hľadiska možného prieskumu porušenia označených práv konštatoval nedostatok právomoci ústavného súdu a vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 Co 64/2010 z 27. októbra 2010 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 24/2011 z 20. apríla 2011 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) konštatoval zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti navrhovateľky.

3. Navrhovateľka nespokojná s výsledkom konania pred všeobecnými súdmi a na ústavnom súde podala sťažnosť Európskemu súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). O sťažnosti navrhovateľky č. 17127/12 rozhodol ESLP rozsudkom Trančíková proti Slovenskej republike z 13. januára 2015 (ďalej len „rozsudok ESLP“), v ktorom konštatoval porušenie jej práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd (ďalej len „dohovor“). Z odôvodnenia rozsudku ESLP vo veci navrhovateľky, najmä však z jeho bodu 47 v spojení s bodom 37 vyplýva, že ESLP dospel k záveru o porušení označeného práva navrhovateľky z dôvodu opomenutia povinnosti krajského súdu doručiť jej rovnopis odporcovho písomného vyjadrenia k odvolaniu.

4. Ústavný súd po prijatí návrhu navrhovateľky na ďalšie konanie uznesením zo 16. decembra 2015 skúmal, či sú splnené podmienky pre jeho ďalší postup. Vychádzajúc

z povahy tohto konania a jej návrhu dospel ústavný súd k záveru, že sú splnené podmienky v zmysle § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na upustenie v danej veci od ústneho pojednávania, keďže od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

5. *Podľa čl. 133 Ústavy Slovenskej republiky proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.*

6. *Podľa § 75 ods. 1 zákona o ústavnom súde právoplatné rozhodnutie ústavného súdu možno za podmienok ustanovených týmto zákonom napadnúť návrhom na obnovu konania pred ústavným súdom, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná (ďalej len „orgán medzinárodnej organizácie“), vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. Ustanovenie § 24 písm. c) sa v tomto prípade nepoužije.*

7. *Podľa § 75b ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zistí, že z rozhodnutia orgánu medzinárodnej organizácie nevyplýva povinnosť opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu, návrh na obnovu konania ako zjavne neopodstatnený uznesením odmietne.*

8. *Podľa § 75b ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zistí, že z rozhodnutia orgánu medzinárodnej organizácie vyplýva povinnosť opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu, svojím nálezom obnovu konania povolí a napadnuté rozhodnutie ústavného súdu zruší. Ústavný súd môže zrušiť aj ďalšie rozhodnutia ústavného súdu vydané v pôvodnom konaní, ak to vyplýva z právneho názoru*

vysloveného v rozhodnutí orgánu medzinárodnej organizácie a je to potrebné na dosiahnutie účelu obnovy konania.

9. Pre posúdenie opodstatnenosti návrhu na obnovu konania ústavný súd vychádzal predovšetkým z odôvodnenia rozsudku ESLP, ktorý meritórne posudzoval námietku navrhovateľky týkajúcu sa nedoručenia vyjadrenia v odvolacom konaní. V podstatnom dospel ESLP k záveru, že opomenutím povinnosti krajského súdu doručiť navrhovateľke ako účastníčke civilného konania vyjadrenie druhej sporovej strany k jej odvolaniu došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní, a tým aj jej práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. ESLP okrem iného (bod 42) konštatoval, že posúdenie spornej otázky zo strany najvyššieho súdu bolo totožné s posúdením ústavného súdu, pričom z obsahu bodu 41, 43 a 45 rozsudku ESLP vyplýva, že ESLP odmietol prax najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu, čo sa týka potreby doručenia vyjadrenia v závislosti od toho, či vyjadrenie má alebo nemá podstatný vplyv na rozhodnutie o odvolaní. ESLP konštatoval, že požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to aj napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu. V danej veci je podľa názoru ESLP rozhodujúce, že vyjadrenie odporcu predstavovalo riadnu právnu a skutkovú argumentáciu.

10. Pre úplnosť je vhodné uviesť, že najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie navrhovateľky ako neprípustné (pričom ale z obsahu odôvodnenia je zrejmé, že spornú otázku nedoručenia vyjadrenia krajským súdom posudzoval aj vecne).

11. Pokiaľ ide o konanie pred ústavným súdom, navrhovateľka v návrhu namietala neústavnosť postupu krajského súdu, ktorá spočívala i v tom, že krajský súd jej nedoručil vyjadrenie k odvolaniu protistrany, v čom navrhovateľka identifikovala porušenie princípu rovnosti zbraní. Navrhovateľka pri koncipovaní svojho dovolania videla v nedoručení vyjadrenia k odvolaniu protistrany zároveň aj dôvod prípustnosti svojho dovolania podľa § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). Keďže najvyšší súd jej dovolanie odmietol ako procesne

neprípustné, navrhovateľka pred ústavným súdom namietala, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu v jej veci zároveň došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ako už bolo uvedené, ústavný súd napadnutým uznesením jej sťažnosť vo vzťahu k rozsudku krajského súdu, ako aj uzneseniu najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, keď v odôvodnení námietku navrhovateľky týkajúcu sa spornej otázky (nedoručenie vyjadrenia) posúdil zhodne s najvyšším súdom ako nedôvodnú a argumenty o porušení princípu rovnosti zbraní neakceptoval.

11. Ústavný súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci sú splnené podmienky na obnovu konania, preto obnovu konania v napadnutom konaní povolil (bod 1 výroku nálezu). Za daných okolností je ústavný súd toho názoru, že aj napriek absencii výslovného príkazu opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu v odôvodnení rozsudku ESĽP je v záujme poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľky nevyhnutné, aby ústavný súd opätovne preskúmal jej pôvodné sťažnostné námietky.

12. Ústavný súd v nadväznosti na tieto zistenia aplikujúc § 75b ods. 2 zákona o ústavnom súde zrušil napadnuté uznesenie ústavného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

13. V ďalšom postupe bude ústavný súd vychádzať z právneho názoru vysloveného v rozsudku ESĽP (§ 75b ods. 3 zákona o ústavnom súde).

III.

14. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania navrhovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca navrhovateľky si uplatnil trovy konania, ktoré vyčíslil v celkovej sume 792,73 €.

15. Ústavný súd priznal navrhovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2014 v sume 839 €. Ústavný súd priznal navrhovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2015 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 139,83 €. Ďalej má právny zástupca navrhovateľky aj nárok na náhradu režijného paušálu 8,39 € za dva úkony podľa vyhlášky vykonané v roku 2015. Právny zástupca je zároveň platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena a náhrady zvyšujú za jeden úkon právnej služby podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty v sume 29,64 €.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd priznať celkovú náhradu trov konania v sume 355,72 €, tak ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu (bod 3 výroku nálezu).

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je kancelária ústavného súdu povinná uhradiť na účet právneho zástupcu navrhovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 3 výroku nálezu).

16. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2016